

בסיעתא דשמיא
גיליון

”דביאנא
אל בית
האבות
ודגלו עלי אבותי”

שיעורים שנמסרו מפי
הרב ישראל סאלי פחימה
שליט”א
רב ק”ק ”תפילה למושה אמת ליעקב”
וביהמ”ד ”משכן דניאל”

שמות • וארא • בא • בשלח • יתרו • מוש
נשא • בתעלותך • שולח לך • קרח • ד
בראשית • נח • לך • וירא • חיי ש

פרשת

נְשִׁמְנוּ

זמני השיעורים של הרב מתקיימים מידי שבוע כדלהלן:

בבית הכנסת "זכור לאברהם" פלח 6 באר שבע:
בימי רביעי בשעה 20:00 בערב.

בבית הכנסת "בית אברהם" שכונה א' באר שבע:
בימי שלישי בשעה 18:30 בערב.
מידי שבת כשעה לפני צאת השבת.

בית הכנסת "תפילה למשה אמת ליעקב" רח' הכותל המערבי 42:
בימי ראשון, שני, שלישי וחמישי לאחר תפילת ערבית.
מידי שבת בשעה 16:00 עד תפילת מנחה.

בית כנסת "ממזרח שמש" שכונת פלח 7:
ימי ראשון ושני בשעה 18:30

— ♦ —
חדש! חדש!

בבית הכנסת "עוזי ומעוזי רחמים" רח' עליזה בירון 24 ב"ש
ימי חמישי בשעה 20:00-21:00

— ♦ —

חלק מהשיעורים נמצאים לצפייה ברשת היוטיוב
ניתן גם להוריד את העלון באתר : לדעת נט www.ladaat.info

כתיבה ועריכה: נתנאל ח.

להארות והערות וכן לקבלת הגיליון ניתן לשלוח מייל בכתובת:

Bhsp2020@gmail.com

© כל הזכויות שמורות

להזמנת שיעורים: 054-84-06-294

— ♦ —

המעוניינים לזכות לקחת חלק בגיליון זה

(דפואה/הצלחה/זיווג/ עילוי נשמת וכו')

מוזמנים ליצור קשר לטלפון:

054-84-06-294

— ♦ —

ו' דגחון חציין של אותיות איפה בדיוק האות ו' הזאת???

וצ"ב, מדוע משתבחת הגמ' בראשונים שהיו סופרים האותיות. **במסכת סופרים** פ"ט משנה ב' נאמר, ו' ד"גחון" אמור להיות זקוף-גדול, לרמז על כך שהוא חצי מאותיות התורה. וכן לגבי "דרש דרש", כיון שהם חציין של תיבות התורה, ראוי שהסופר יקפיד שה"דרש" אחד יהיה בסוף השורה בספר התורה וה"דרש" השני יהיה בתחילת השורה, לרמז שעד כאן זה חצי התורה ובשורה הבאה זה חצי התורה הבאה.

התעטר בעשר עטרות

ופסוקים אלו מופיעים בפרשתינו "דרש דרש משה", וזה לגבי

אומרת הגמ' בקידושין ל', שהראשונים קרויים סופרים משום שהיו סופרים את כל האותיות שבתורה, והיו אומרים **שהאות ו' של המילה "גחון"**, היא האות האמצעית של אותיות התורה. וכן "דרש דרש משה", חציין של תיבות, כלומר, "דרש" מכאן ו"דרש" מכאן. [הבן יהודע מרחיב בעניין מדוע אין זה נקרא ביטול תורה לספור את האותיות].

והנה, יש כאן עניין של חביבות לתורה וכן רצון לדעת ולהחכים עוד ועוד... ומסתבר שיש בכך סודות רבים.

במנחות כט' אומר רב יוסף, שספר תורה שכתובות בו חסרות ויתירות הוא פסול... והנה, כיצד אומר רב יוסף כך, אם הוא לא בקי בחסרות ויתירות בעצמו...?

לכאורה מכחיש המציאות...

להוי ידוע, שבתורה יש 304,805 אותיות. והנה, למען האמת, האות האמצעית בתורה היא ו' אולם לא ו' ד"גחון", אלא פס' בויקרא ח' פס' כח' שנאמר שם "אשה הוא לה" והאות ו' של המילה "הוא" זו הו' האמצעית. **ולכאורה אין זה כפי שראינו לעיל**, במיוחד לאור העובדה שהפער ביניהם הוא 5000 אותיות. וכן במספר התיבות שיש לנו בתורה כיום 79,976 - חציין הוא בויקרא טו' במילים "אל יסוד", וגם כאן יש פער של 1000 מילים בין "דרש לדרש" לכאן.

אם אלה הם פני הדברים, מהי כוונת הגמ' שרב יוסף משתבח בראשונים שהם סופרים...!?

החטאת שהקריבו ביום הראשון של שמונת ימי המילואים, שהיה זה ביום השמיני לשימוש של משה רבינו וביום הראשון של הקרבת הנשיאים וכדברי המדרש, **שהתעטר יום זה בעשר עטרות.**

ממשיכה הגמ' - בעי רב יוסף, האם ו' דגחון מהאי גיסא או מהאי גיסא? כלומר, האם היא שייכת לחצי הראשון של התורה או לחצי השני? **אמר לו אביי**, נביא ספר תורה ונמנה את האותיות וכך נדע.

אמר לו אביי, שהראיה לדבריי, שראינו את רבה בר בר חנה שהיה סיפור דומה לכך, ואכן הביאו ספר תורה ומנו את האותיות.

אמר לו רב יוסף, אינהו בקיאי בחסרות ויתירות, אגן לא בקיאינן. ממילא איננו יכולים לדעת בבירור את מספר האותיות המדויק. **משמע** שמעלת הסופרים היא מעלה גדולה שרק הם אלו שידעו לספור והיו בקיין בחסרות ויתירות.

אל בית היין

פרשת "שמיני" תשפ"ה

נוטל ידיים ומקיים מצווה, אם אותו אחד שנטל ידיו, **מעשהו מחובר לתורה**, זה נהפך להיות חתיכה אחת עם התורה.

ממשיך האלשיך, אך התורה עצמה היא חיים מצד עצמה [וכל המצוות החיים שלהם תלויות בתורה אך התורה עצמה היא עצם החיים].

ומביא את דברי שלמה המלך במשלי שאומר "עץ חיים היא למחזיקים בה כי מוצאי מצא חיים", כלומר, התורה היא העץ לחיים למי שמחזיק בה. ויתכן שהמצוות מחזיקות בה, ויש מי שתומך בתורה **אולם היא עצם החיים**.

'התורה היא החיים בעצמם'

מסופר, **שבזמן הכנסיה הגדולה** שהיתה עם גדולי ישראל לפני עשרות בשנים, נעמד אחד הדוברים ואמר, שלולא התורה לא ניתן לחיות כיון שהיא כחמצן. ביקש ר' ברוך בער לדבר פעם נוספת (שכבר דרש קודם לכן).

הרב פנחס פרידמן מיישב, שישנו יסוד נפלא על הפס' בפרשת בראשית - "ויצמח ה' אלוקים מן האדמה כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל ועץ החיים בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע".

מניין העצים בגן עדן

האלשיך הקדוש והחידושי הרי"ם כותבים שבתוך גן עדן היו תרי"ג עצים, מקביל למצוות שהם גם תרי"ג. והדבר נרמז כך, שיש עץ בגן ויש את עץ החיים שהוא בתוך הגן. **ומבאר האלשיך** - "ועץ החיים בתוך הגן" היא התורה שהיא באמצע הגן וכל יתר המצוות סביבותיו, כי ממנו יהיו ויקראוהו עץ החיים כי לכל מצווה ומצווה יש אור ותענוג וגם חיים מפאת היותן אחוזות בתורה.

כלומר, כל מצווה שאדם עושה היא פעולה מסויימת, וכיצד הופכת המצווה להיות קודש? אלא שכאשר יש שני אנשים הנוטלים ידיים, אחד סתם רוחץ ידיו והשני

כידוע, אדם הראשון הצטווה בב' ציווים, האחד עשה והשני בלא תעשה כמו שנאמר **"לעבדה ולשמרה"** ודרשו חז"ל **לעבדה** במצוות עשה, **לשמרה** במצוות לא תעשה. המצווה הראשונה היא לאכול מכל עץ הגן, כולל מעץ החיים, אולם מעץ הדעת לא לאכול, ואדם הראשון במקום לאכול מעץ החיים אכל מעץ הדעת (ומשמע לענ"ד, שאם היה אדם הראשון אוכל מעץ החיים הוא לא היה נופל בעץ הדעת, ולא זו בלבד אלא, שבערב שבת יכל לאכול מעץ הדעת לאחר שאכל מעץ התורה... והוא רצה לדעת את הדעת לפני התורה וזה גרם לנפילה...)

או אז אומר הקב"ה, להוציא את האדם מגן עדן שמה ישלח ידו ואכל מעץ החיים ואכל וחי לעולם... וגו' וגו' לשמור את דרך עץ החיים. ולכאורה, **אם זה התורה, כיצד גורש הוא משם?** ועוד, כיצד התורה התחברה לחיים... ומאידך גיסא, אם התורה היא סם חיים

אמר ר' ברוך בער, אתה הדרשן טענת שהתורה היא כחמצן, דהיינו שיש את חיי האדם והתורה היא החמצן שמחיה אותם. לא כך.

התורה היא החיים בעצמם.

אומר הזוהר החדש בבראשית דף יח, הניח הקב"ה לאדם הראשון בגן עדן ונתן לו תורתו לעבוד בה ולשמור מצוותיה. הדא הוא דכתיב **"ועץ החיים בתוך הגן"**, וכתיב **"עץ חיים היא למחזיקים בה"**, ממילא עץ החיים הוא עץ התורה. אמר הקב"ה, כאשר יהיה לאדם הנאה בגן הזה, יעסוק בה וישמור אותה ומפני העידונים וההנאות שהיו לאדם שם, לא שמר תורתו עד שגרשו משם.

נמצא שעץ החיים שהוא בתוך הגן, הוא התורה. א"כ נשאלת השאלה, לאחר חטא אדם הראשון נאמר **"ויאמר ה' אלוקים הן האדם היה כאחד ממנו לדעת טוב ורע, ועתה פן ישלח ידו ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם"**.

אל בית היין

פרשת "שמיני" תשפ"ה

רבינו בחיי מביא את המדרש **בשוחר טוב** על תהילים במזמור ג' - אומר הפס' באיוב כח' "לא ידע אנוש ערכה", כלומר, אדם לא יודע את הערך של התורה. אמר רבי אלעזר, לא ניתנו פרשיותיה של תורה לפי הסדר שאלמלא ניתנו על הסדר כל מי שהוא קורא בהם, מייד היה יכול לברוא עולם להחיות מתים ולעשות מופתים, לפיכך נתעלם סידורה של תורה. וגלוי לפני הקב"ה שנאמר "ומי כמוני יקרא ויגידה ויערכה לי" [כלומר אומר בורא עולם אצלי היא ערוכה].

לאור זאת, אם אמרנו שהתורה היא עץ חיים ואצל ה' היא מסודרת בסדר הנכון, לכן כל מי שהיה קורא אותה יכל להחיות מתים **כיון שהתורה היא עץ חיים**, ואם אדם הראשון היה אוכל מעץ החיים הוא היה חי לעולם. אם כן, לחיות לעולם ולהחיות מתים זה היינו הך. **או אז**, אדם הקורא בתורה היה יכול להחיות מתים, כיון שהתורה הזו היא עץ החיים, דהיינו, שעץ

מדוע כאשר אנו לומדים תורה אנו לא חיים לנצח?

וביותר, דוד המלך אמר **"ותורתך בתוך מעי"**, ואם התורה היא עץ החיים, ממילא הוא אכל מעץ החיים - כביכול... וכיצד מתבארים הדברים?

"כי תורה מאיתי תצא"

אלא **אומר הרב פרידמן**, אומר הנביא בישעיה **"כי תורה מאיתי תצא"**, ודרשו על כך במדרש, אמר הקב"ה - תורה חדשה מאיתי תצא, חידוש תורה מאיתי תצא.

וצ"ב מהו כפל הלשון? ועוד, הרי אחד מי"ג עיקרי התורה, שהיא לא תהא מוחלפת ומה פשר הלשון תורה חדשה?

ומבאר - ע"פ הגמ' בפסחים ו, שאין מוקדם ומאוחר בתורה. ולכאורה, כיצד אומרת כך הגמ', הרי ה' הסתכל בתורה וברא את העולם??? [ותוס' דן האם אין מוקדם ומאוחר בפס' אחד]

בספר 'בית אהרן' בליקוטים דף יט' מובא, שיש לנו קבלה שכל תנא ואמורא המוזכרים בגמ' יכלו להחיות מתים. והראיה לכך מהגמ' בעבודה זרה י', שמספרת על פגישתם של רבי ואנטונינוס. באחד מהפעמים פגש אנטונינוס את רב אחא בר יעקב ואמר לו שיקרא לשומר שנמצא בחוץ [ואותו שומר מת היה], הלך רב אחא ואמר לשומר, קום, והמת קם לתחיה ובא איתו. אמר אנטונינוס, אני יודע, שהקטנים שבכם מחיים מתים. וזו הראיה.

לכן הביאור הוא, שרב יוסף יודע חסרות ויתירות שזהו מה שכתוב בפנינו, אולם את החסרות והיתירות היכן לחסר ולהותיר [פי' את הסדר הנמצא אצל השם יתברך] לא ידע.

וצריך עיון, הרי רב יוסף מוזכר בגמ', וממילא הוא יכול להחיות מתים וא"כ הוא מחובר בעץ החיים והוא אמור לדעת את ענייני החסרות והיתירות...

החיים המסודר היא התורה לפי הסדר. אך משום שאדם הראשון חטא, נגזרה גזירת מיתה, ולכן התורה אינה יכולה להישאר כפי שהיתה קודם לכן, דא"כ לא היתה גזירת מיתה... שהרי יקרא האדם בתורה ויחיה אותו...

לכן, כשחטא אדם הראשון נגזרה מיתה עליו ועל כל הברואים הכלולים בו, ומנע ה' ממנו לאכול מעץ החיים והמתכונת שלו, אולם בגאולה האמיתית והשלימה, שכבר תיפסק המיתה, תחזור התורה למתכונתה וזהו הסדר התקין [כביכול], ובזה הוא מיישב את "התורה חדשה מאיתי וטעם", שה' אומר אני אגלה לכם את התורה בצורה חדשה [ישנה].

"סוד ה' ליראי"

לפיכך נקראו הראשונים **סופרים**, לא מחמת ספירת האותיות גרידא, אלא החידוש בהם הוא שהתקיימה בהם הבחינה של "סוד ה' ליראי", והם ידעו מה הסדר הנכון של האותיות בתורה.

אל בית היין

פרשת "שמיני" תשפ"ה

שישים רבו אותיות

ונראה לומר בס"ד, החיד"א במדבר קדמות מביא את הספר כף ונקי, שעומד על הקושיא כיצד יתכן שהזהר הקדוש מביאים בשמו שיש שישים ריבוא אותיות לתורה, ובפועל יש קצת יותר משלוש מאות אלף?

ויש המבארים - שנים מקרא - שקוראים, יחד עולה שישים ריבוא. ויש המתרצים, שעל הקלף עצמו רמזים עוד אותיות, ויש שמחלקים את האותיות לכמה חלקים, ויש אומרים שיש קרי וכתב וכו'.

ומחדש ה'כף ונקי', שבלוחות הראשונים היה שש מאות אלף אותיות כיון שהיינו בשער החמישים של הקדושה, ואילו בלוחות השניים שאיבדנו את שער החמישים, שאמר ה' למשה רבינו כשחטאו בעגל **"לך רד כי שחת עמך"**, אמר לו ה', רד מ"לך", וממילא לא ניתן להוריד את שער החמישים, ולכן הסתלקו

ופרחו להם האותיות. ובפרשת **"ויהי בנסוע הארון"** יש שני נונים הפוכים, לרמז שהמקטע הזה נשאר מלוחות הראשונים.

נמצא, שבלוחות הראשונים שמשה רבינו היה אמור להוריד, היו שש מאות אלף א"כ המשוואה של **"דרש דרש"** אינו רק על העניין המיקומי של אין מוקדם ומאוחר בתורה, אלא המירכז נהיה כבר במקום אחר כי לא ידוע היכן נוסף והיכן חסר, כדי להשלים את התורה לשש מאות אלף אותיות.

שהרי שער החמישים מתלבש על התורה בעומקים, ובכל מקום נוסף משהו ואין לנו את הידיעה לדעת מה נוסף וכמה, אולם ניתן להבין כיצד הפערים כ"כ גדולים - כיון שאם אנו מכפילים את התורה בכפול, ממילא נקודת המרכז לא דומה להיכן שהיתה קודם, ברמה כזו שיש פערים של 5000 אותיות לצד.

ר' חיים מוולוז'ין כותב **ב'נפש החיים'**, שאדם לומד תורה שהוא לא ידע זה נקרא חידוש. ומביא שבחג שבועות יש עניין גדול לחדש חידושי תורה, ואם לא חידש שילמד דבר שלא למדו עד עתה.

לאור האמור, אם התורה היא עץ חיים, מבואר מדוע נאמר **"חירות על הלוחות"**, שאם היינו מקבלים לוחות ראשונים היה חירות ממלאך המוות, חירות משעבוד מלכויות, כיון שהיינו מקבלים את עץ החיים - מלא!

והנה, כשחטאנו בעגל שוב פעם חזרה הזוהמה ונשתברו הלוחות ולא ניתן לקבל את שער החמישים. א"כ א"א לקבל את עץ החיים, **לכן התורה היתה מוכרחת להסתלק,**

והטעם לכך שהתורה היתה צריכה להסתלק בחטא העגל, משום שאם נקבל את התורה שלימה משה יהיה חייב לשבור את הלוחות, שהרי המיתה חזרה ויהיה להם את עץ החיים שלהם "ואכל וחי לעולם",

או אז ניתן להבין את שבחם של הראשונים שהיו בקיאים בחסרות ויתירות. ואולם כיון **ש"סוד ה' ליראיו"**, אינם מגלים זאת, אך יש להם אחיזה שם, ולכן הם יודעים שה"דרש דרש" הוא באמצע, והו' ד"גחון" הוא אמצעי גם כן.

ואנו, **גם אם נדע איזה חידושים נתווספו שם**, לא נדע למקם אותם בתורתנו הקדושה, ולכן אנו לא בקיאים בחסרות [היכן נחסר לנו] ולא ביתירות.

ה' יסדר כל דבר במקומו

ומה שנאמר **"תורה חדשה מאיתי תצא"**, ואומר המדרש, **"חידוש תורה מאיתי תצא"**, וההבדל בין תורה חדשה לחידוש תורה, הוא, שתורה חדשה היא תורה שלא היתה קודם לכן בעולם, ואילו חידוש תורה אכן היה בעולם ונתחדש כעת. **ובורא עולם אומר** שהוא יראה היכן כל דבר נמצא ונרמז.

אל בית היין

פרשת "שמיני" תשפ"ה

כביכול מבתרת את גרונו, שהרי לגבי קללת הנחש נאמר "כי עשית זאת ארור אתה מכל הבהמה ומכל חיית השדה על גחונך תלך ועפר תאכל כל ימי חיך". שם נאמר "גחנך" ללא ו', רמז לו הקב"ה, שיוכל ללכת על גרונו כל זמן שלא תבא האות ו' בתוכו, אולם לאחר שהיא תבוא, היא תבטר אותו - נמצא, שהו' יש לה כמין כח חיתוך. וממשיך המהרש"א - שהכוונה היא ע"פ מה שאמרו, שהתורה יש לה מ"ט פנים טהרה ומ"ט פנים טומאה, וזה ע"פ חיבור האותיות לתיבות ואותיות לפסוקים וכו' וכו'. וכיון שהנחש הוא הצד של הטומאה - הסיטרא דטומאה, לכן הפסיק באותיות התורה בו' דגחון.

כלומר, הגיעה לכאן ו' שהיא לא במקומה והפסיקה במילה גחון, ומדוע אכן הגיעה היא לכאן?

"פדת" חסר כתיב...

ונלע"ד בס"ד לומר חידוש כדלהלן:
אומרים בעל הטורים והשל"ה

וזה לא שייך שיהיה כדבר הזה. לכן פרחו להם האותיות.

מהאי גיסא או מהאי גיסא?!

וקשה קושיה עצומה, הלא ר' יוסף הסתפק, ו' דגחון מהאי גיסא או מהאי גיסא? אומר לו אב"י בא נספור, ועונה לו ר' יוסף, איננו בקיאים בחסרות ויתירות. **והנה ממה נפשך,** אם אנו הולכים בכיוון של מה שיש בדינו, א"כ יש לנו 304,805 ואם נחלק זאת ל-2 יצא 152,402 מכל צד, ואות ו' באמצע, ומהי השאלה מהאי גיסא או מהאי גיסא? ואם יש 600,000 אותיות, כיצד יתכן אות אמצעית ב-300,000 אותיות מכל צד?

כדי לבאר זאת נקדים: צ"ב מה העניין שדווקא המילה גחון - האות ו' שלה היא האמצעית? אומר רש"י הולך על גחון, הוא הנחש, וגחון לשון שחיה שהולך שח ונופל על מעיו.

והמהרש"א כותב על הגמ' בקידושין ל, שהו' של גחון היא

מדורשי רשומות, ש"שמתי פדת בין עמי ובין עמך למחר יהיה האות הזה" פדת חסר כתיב.

ונאמר בפרשת בחוקתי **"וזכרתי את בריתי יעקוב"**, אומר רש"י, 5 פעמים במקרא נמנה יעקב עם ו' ואליהו חסר ו', לרמז שלקח יעקב משמו של אליהו שהוא המבשר, ערבון 5 פעמים את האות ו' משמו, כדי שיבא לבשר על בניו דהיינו האות ו' היא הסמל לגאולה.

ומשכך, **נלע"ד**, שהאות ו' של גחון אין זה מקומה לכן היא גדולה, והיא אכן שייכת ל**"שמתי פדות"**, ואולם כל זמן שאנו בגלות יש לנו את ו' החיבור לנחש, וא"כ אין לנו את כל התורה והפדות חסר, **וה"הולך על גחון"** הוא עם ו' בתוכו, אך יגיע בקרוב הרגע שיבא אליהו וירצה בחזרה את האות ו' שלו לשמו...

והנה לאור האמור מבואר נפלא, כיון שאם יש לנו 600,000 אותיות והאות ו' היא האמצעית [שהיה

הקדוש, נאמר "ושמתי פדות בין עמי ובין עמך למחר יהיה האות הזה", אומר בעל הטורים, שבתורה נכתב פדות ללא ו' - **"פדת"**. וזה בא לרמז שאת האות ו' אין, וזה מרמז שהגאולה איננה שלימה.

וזה הביאור בפס' "ושמתי פדת בין עמי ובין עמך למחר יהיה האות הזה". אסתר ביקשה לעשות סעודה גם מחר, דהיינו יש כאן עניין הפלגה, וזהו מה שרומז דוד המלך בתהילים **"והרבה עימו פדות והוא יפדה את ישראל מכל עוונותיו"**. דוד מבקש לחזור **לפדות** עם ו' שתהיה אז גאולה שלימה.

וכותב ג"כ בעל **'חומת אריאל'** שמעתי שכוונת הכתוב **"למחר יהיה האות הזה"**, שהפס' עצמו מתרץ מדוע חסר ו', כיון **שלמחר זה הרבה זמן** לימות המשיח, ששם יושלם פדות החסר להיות פדות מלא עם ו'.

והשל"ה הקדוש רומז זאת בפרשת **בא בתורה אור אות ד'**, שמעתי

אל בית היין

פרשת "שמיני" תשפ"ה

וידוע **שמיח ר"ת** משיח יגלה שער חמישים, ושם תושלם התורה של עץ החיים, וכן תושלם התורה שקיבלנו בלוחות הראשונים. וזה **פלאי פלאות**, כיון שהזוהר הקדוש כותב בפרשת בראשית "לא יסור שבט מיהודה" זהו דוד המלך, "ומחוקק מבין רגליו" זהו משיח בן יוסף, "עד כי יבא שילה" זה משה שהוא בגימטריא שילה, וזה מה שנרמז, אומר הזוהר בפרשת משפטים, מה שהיה הוא שיהיה ר"ת משה, שמשה הוא הגואל הראשון והוא הגואל האחרון שהוא ישלים את התורה.

ומשמע **מהאור החיים הקדוש**, שתהיה נשמה שמורכבת מנשמת משה ודוד ומשיח בן יוסף וכו', אך משה אמור לתת את התורה, כיון שהוא החל את הניתנה הראשונה ואולם לא סיים אותה מחמת חטא העגל.

לכן, חציין של תורה במילים נרמז בתיבות "**דרש דרש**", כלומר, שתהיה לו למשה את הדרישה

אמור להיות - ו' שם יושב האמצע של ה-300,000 אותיות, וכשנשאל רב יוסף מהאי גיסא או מהאי גיסא... השיב מחמת ענוותנותו [כיון שהיה רב יוסף מחובר לעץ החיים ויכל להחיות מתים], שאנו לא בקיאים באיפה לחסר ואיפה להוסיף... ושמתי פדות... כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות... -ו' דגחון... אליהו חסר ו'...

והו' של גחון בא לומר לנו, שכאשר יש לנו חיבור לנחש יש את השליטה שלו בעולם, וכשתבא הגאולה תסתלק מעימו ה' ותלך ל"שמתי פדות".

דרש דרש חציין של תיבות

ונחתום, בילקוט שמעוני על ישעיה מובא, שלעתיד לבא ישב הקב"ה בגן עדן וכל הצדיקים יושבים לפניו וכל פמליא של מעלה עומדים על רגליהם וחמה ומזלות מימינו של הקב"ה, וה' יושב ודורש תורה חדשה שעתיד ליתן ע"י משיח.

המיקום שלו שם, ואין זה מקומו הראוי לו, כיון ש"גחנך" הוא חסר ו' והוא אמור ללכת ל"פדות", וכאשר יבא אליהו הנביא ויחזיר את המשכון ויקחהו בחזרה מיעקב אבינו, או אז כשנעביר את כל האותיות ו' מ"יעקוב" ל"אליהו", לא תהיה כלל בעיה להעביר את הו' מגחון לפדות.

ונסיים בדברי דוד המלך "והוא יפדה את ישראל מכל עוונותיו", שנזכה בקרוב לגאולה השלימה והאמיתית ברחמים. אמן כן יהי רצון.

שלעתיד לבא. ומשה רבינו רצה לדרוש זאת בפרשתינו, כיון שחשב שכבר הגיעה השעה.

ואמר משה, שיאכלו הכהנים, וא"כ קיימא לן שכהנים אוכלים ובעלים מתכפרים, ושעיר ראש חודש הוא כפרה להקב"ה ומתכפר לו על מיעוט הלבנה, ומשה רבינו חשב שהגיעה השעה, אך כשאמרו לו ששורף הוא הבין שעדיין לא הגיעה השעה, כיון שאהרון אחיו רמז לו, אם קרה לבנים מה שקרה זהו מחמת שניסו גם הם להחיש וזה לא קרה, לפיכך הוא הסכים בסופו של דבר עם אהרון.

וזהו מה שענה רב יוסף מחמת הענווה שלו, שהראשונים ידעו לספור והם ידעו היכן נמצא הו' וכו'. ולפי מה שהבאנו בס"ד, יש כאן חוסר ואנו מדברים על תורה שלימה שהיא 600,000 אותיות, לכן בקיאים בחסרות ויתירות, ואם זה כמות כזו של אותיות, ממילא אין מחצה בכהאי גוונא, והו' דגחון הוא רק בבחינת